

HIDVÁRI IMRE

SZÉKI
ÉMLÉKEIM

Hidvári Imre

Széki emlékeim

A borító tervét és a grafikákat
Mezey István készítette.

Lektorálta: Hegedűs Mária.

Korrektor: Nagy István
Szécsi Ottó.

Készült 250 példányban.

© Hidvári Imre

Hidvári Imre

Széki emlékeim

Kazincbarcika, 1998.

Szabálytalan életrajz

születtem a senki földjén - 1945 március 5-én a bombatámadást apám is túlélte a pince és a ház viszont nem - nem élte túl az elmúlt 50 évet

a bábaasszony sem mesél már

nekem a fölös csonttal születettnek a Kiskunságban a táltosok földjén Dömsödön

aki elvesztette eszméletét napokra is de az orvosok kigyógyították a mesékből sok - sok hónap alatt sok - sok kínzatással a hétköznapi napokra érzékenyítve

gyermekkorai emlékeim támadtak fel kényszerítő erővel e tájon készültem a táltosviadalra - elfehéredve a serpentineken az aszfalt esőáztatta ösvényein a mélységek fölött a naphoz közel fekete felhőbikákat öklelve az esőig árvíz nélkül is túláradóan

ott a felföldön

álmosan és félve beléphetek - e még az új hazába

táltoshalállal vagy táltos vacogással
emlékeim új otthonába

A véletlen

kinyílt ajtó

az új kulcs
kísértete csak.

Otthon

Otthon
hol az ott-hon
a HON
és fű
a kő
és a szikra
a kő
és kő a vas
és vas
az ész
és én
Gábor arkangyal
és Áron

Emlékeim

kullanca
lepergett a múlttól.
Ez Székelyföld
és nem Erdély.

Itt alattvalónak lenni is érdem,
itt nem akarok fejedelem lenni.

Vitézségem nem bát(h)orít.
Lengyeljárás erre sosem volt.

Újra el kell mennem
Somlyóba is.

A busz

a kerekek felett,
a gödrökben -
a jajcsattanásban
a szurdokok felett
a fenyőfák csúcsán
magasan a tobozok felett

énekelek
torzan - de igazan.

Jobb lenne borvízzel a tarsolyomban
de gyalogosan.

Ezer métereket kanyarodva
fel és lefelé.

Természetes lipityóka.

A tó

a föld
az étek
a kürtős kalács

a szó
- a használja -
felszólítás

a pihenés hiánya
mára már emlék

vacsora előtti szunyókálás.

Lóci se

lett óriás
a hegyek között se
szombaton pedig felnézett az égre -

a túleveleken át
sziklákon keresztül
borvíz mámorosan

szombatosan.

A tölgy, a biztonság érzete

A tölgy, mint ember... Megéhezett...

Megéhezett, és... Felállt a támasztékról. Ott hagyta a társaságot. Kilépett nagyot harapva a napsütésből.

- Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott. - susogták zizegve habzsoló levelei. Most még úgy érezte, hogy örökzöld. Az egyik lábujját belelógatta a csobogó szökőkútba.

Ivott.

A kiszáradás ellen, a jóllakásig.

Bentről, a sötétből, a csótányember irigykedve nézte. Már megnőtt. Már nagy lett. Már nem fér a beton réseibe. Hontalan lett, aluljárók fia. Őt is a szomjúság kínozza, de a napfény... Még mindig nem szokta meg, meg mindig nem szerette meg. Hiába tanult meg gondolkodni, a félelem a fénytől, még ott dolgozott a zsigereiben.

- Kényszeres képzelgés. - gondolta. - Ideje volna...

Elmélkedését egy hatalmas durranás szakította meg. A patkányember egyre táguló rágógumi darabokra vigyorgott.

- Az ősbumm jut az eszembe. A táguló világegyetem. Egyébként meg muszáj rágnom, hiszen rágcsáló vagyok.

A nyál és rágógumi permet kissé üdítően hatott a csótányemberre. Kivonta a folyadékot, rögtön enyhült a szomjúsága. Ugyanakkor és ugyanúgy röhögött viszont a szokott poénon...

- Ki kell várnom a holdfogyatkozást...

A tölgyfát figyelte. át a fényvédő üvegen. Génjeiben örökölt félelmét, a fénytől, hiába próbálta, nem tudta levetkőzni, nem tudta feledni.

- Ezzel, hiába próbálkozom. - állapította meg keserűen.

A kiszáradt múmiára nézett. A szokatlan pózban ülő természetemberre.

- Már megint min meditálsz? - kérdezte választ sem várva. Tudta, a hangyányi ész nem fogadja be a humor felesleges terhét.

- Ezt a majmot nézem.

- Utánozza a tölgyembert. A lábát belógatva a vízbe, inni próbál.

- Mire jó ez a pocskondiázás?

- Pocsolást akartál mondani - szólt dühösen a patkányember. Mindig nehezen viselte el a butaságot. Most is dühöngött.

- Meg kellene ölni.

Ezek a konferenciák egyre unalmasabbak.

- Meg kellene ölni - ismételte meg hangosabban.

A szokott konferáló és ismétlő szöveg.

Nehéz a döntésképtelenséget tagadni. Unalmasak. Hosszú beszédek hiába valók. Megvárják a szölamok, míg a majomból újra ember lesz.

A tölgyfa árnyékában, a szűrt fény szivárványában
- gondtalanul játszott a vízzel a majom.

Játszott és nevetett.

Nem gondolt a jövőre.

A tölgyfa emberi árnyékában készült az újabb
pocsra.

Egy

k

öl

tő

tan

ár

önmagát is

újraírja

NAP

ONTA

Süss fel nap

a fényes kráterek fölé
nézd meg magad

a tűlevelek tükrében
a szép lányok szemében

nézz magadba
holnapodba

imádra és ételedre

Gyer

Somlyóba,
bánd meg bűneid.

Térded ostorozd!
Kövek hamujával szórd be
gondtalan homlokod.

A szerzetesek zsolozsmáit
ordítsd túl -
egy csendes imával:

a fenyő illatát add meg nekem ma.

A

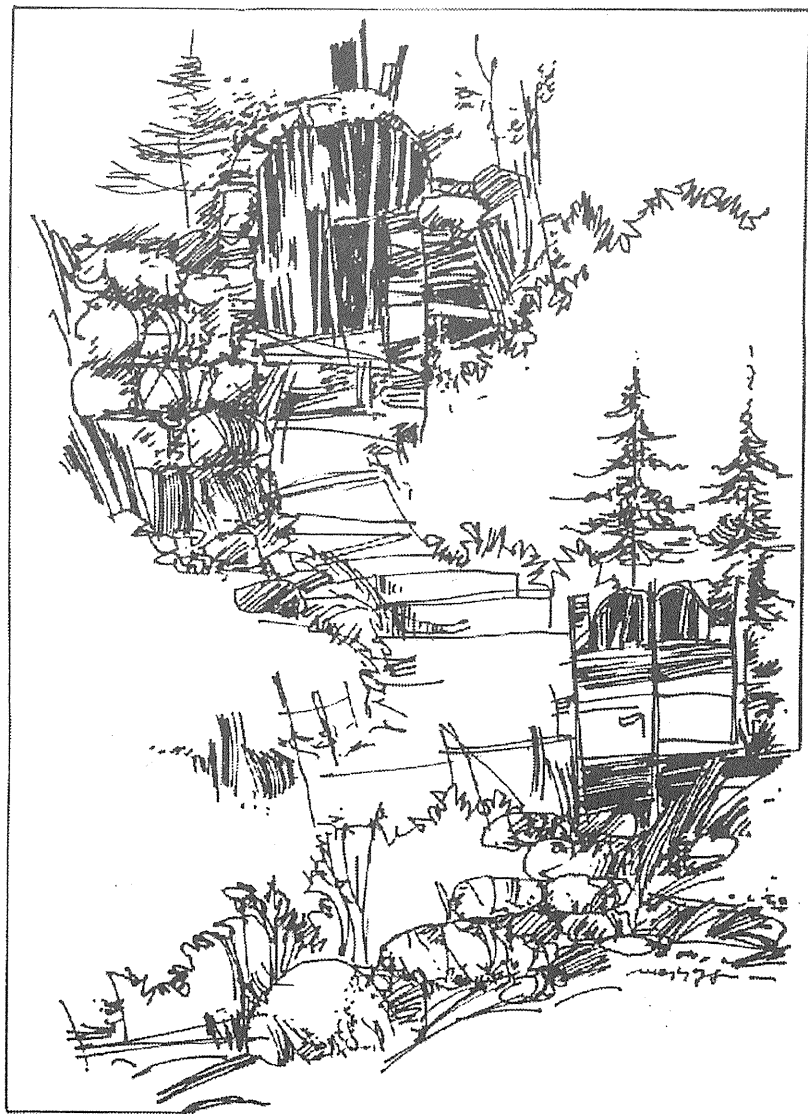
parányi sziklamászókák
felnagyított képe
itt prózai.

Szoros a Békás.

Ha pénzed volna,
nem is drága -
a pulóver, a szőnyeg,
a szó -

téged hiába várna.

Furcsa látni:
oo-honi szemmel
az itt-hont.

A tó

vize már leesett elém,
lábat áztatni hideg.

Rozmárok úsznak benne
prüszkölő
mosolygó tókirályok.

Én meg a tükrözött
fenyőfák tűin
ülök - a fényben:
fakírkodok.

Ó!

azok a fenyvesek,
az ünneplőbe öltözöttek.
A zöldek,
a zöld aranyak -
a magosak, az alacsonyak.

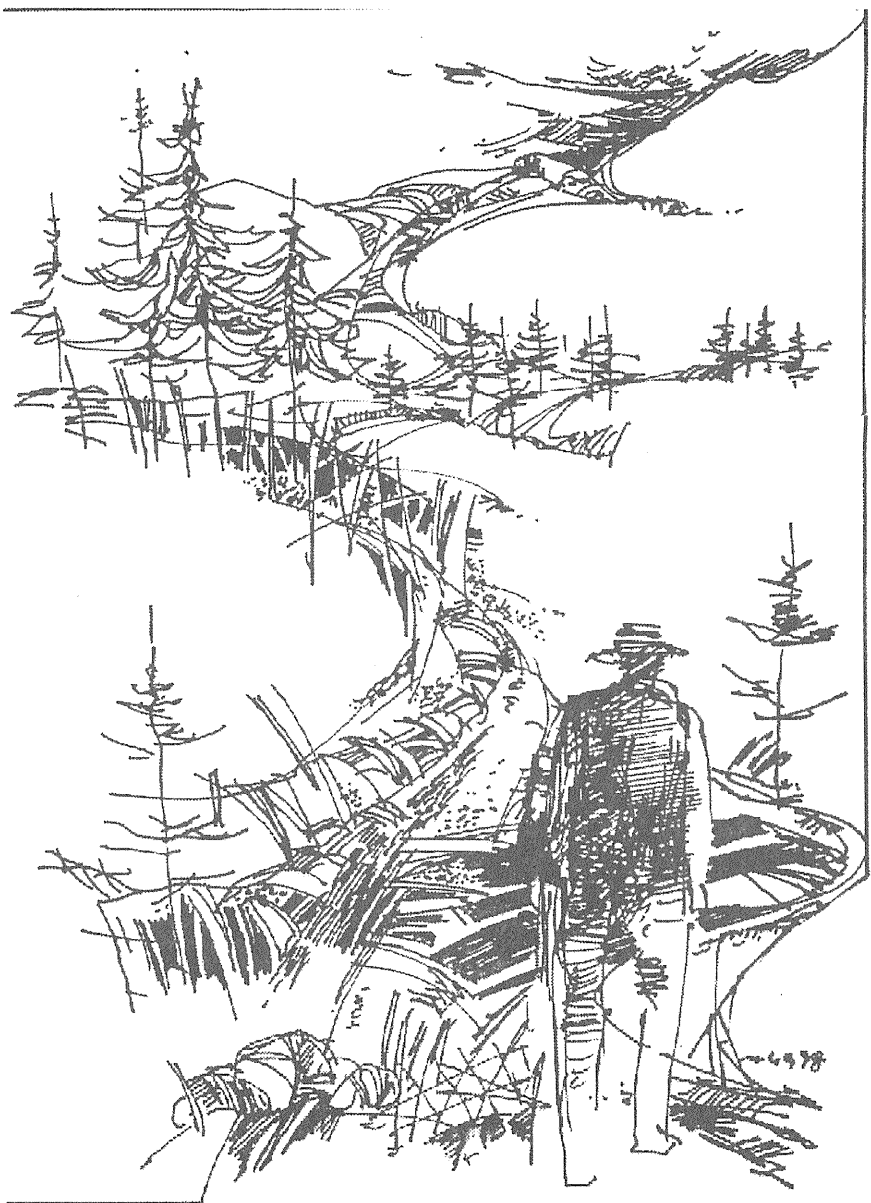
A hegyoldalak,
a kráterek koronái -
a források csobbanása
a tegnapok robbanása.

A csend.

A kápolna valamikor volt romjai.
A túlevelek alatt a jövő
falombjai.

Él még?
Lélegzik még?
A fenyőfazöldbe öltözött jövő.

JÖVŐRE KIDERÜL.
Jövőre újra itt leszek.

Mi

kik viszkető homlokkal születünk
a realitástól lekötözöttek
a lekörözöttek
gyermekként
békésen háborúztunk
lelkesezve a jövőért
amit néha megehattunk
amit néha megihattuk
tudva
hogy burjánzó indulattal
a halál úgyis idekolompol
viszkető homlokunkra

reggelre harmatos naivitással
indultunk újra erre a tájra
táltos vérrel áldozva
a muzsikáért
a borért
a reménnyel társalogva

Mondóka

mesélés helyett szeretnék úgy beszélni veled hogy
más is értsen belőle nem csakhogymegértsenek de
ne hazudjanak igazságot se a most még soha nem
hallott variációt is kidumálom effektus helyett egy
kicsit gondolkodva a multon és az eljövendőn a ter-
veinket a multból következő jövőidőt szeretném
megbeszélni veled

nem nézek a tükörbe

látni szeretném nyelveden a csend bokrait

szeretném látni a szemedben - a gondolatot

figyelj és az eszedet is forgasd

Tartalomjegyzék

<i>Szabálytalan életrajz.....</i>	<i>5</i>
<i>A véletlen.....</i>	<i>6</i>
<i>Otthon.....</i>	<i>9</i>
<i>Emlékeim.....</i>	<i>10</i>
<i>A busz.....</i>	<i>11</i>
<i>A tó.....</i>	<i>12</i>
<i>Lóci se</i>	<i>15</i>
<i>A tölgy, a biztonság érzete.....</i>	<i>16</i>
<i>Egy.....</i>	<i>19</i>
<i>Süss fel nap.....</i>	<i>20</i>
<i>Gyer.....</i>	<i>21</i>
<i>A.....</i>	<i>22</i>
<i>A tó.....</i>	<i>25</i>
<i>Ó !.....</i>	<i>26</i>
<i>Mi.....</i>	<i>29</i>
<i>Mondóka.....</i>	<i>30</i>

Ajánló:

Hidvári Imre a költő, az álmodozó, a gyermek szemével látta és láttatja a széki ott-hont; szülőföldjévé fogadja - ami eleve az - rácsodálkozik, elámul a rokoni hangulatokon, érzéseken, tájakon és ez a lelkében rég-volt halott-föld eleven otthonná épül, meg-elevenedik: belőlefakad, s rádöbben kétségeire, mulandóságára: mi mindenről nem gyűjtünk emléket.

Rádöbben és rádöbbent, hogy mindenki porrá lesz; visszakerül oda, ahonnan vétetett. De nem mindegy hogyan és hová. Mert „viszkető homlokkal születünk” olvasom és

„... Én meg a tükrözött
fenyőfák tűin
ülök - a fényben:
fakírkodok.”

és ha „a halál úgyis idekolompol”, legalább legyen bennünk némi, az olvasót is megérintő „táltos vacogás”.

Remélem az olvasók is így fogadják Hidvári Imre új sorait.

Hegedűs Mária

